

LBRIS

We know
books

GEORGE S. CLASON

**CEL MAI
BOGAT
OM DIN
BABILON**

SECRETELE UNIVERSALE ALE SUCCESULUI

**Cea mai importantă carte despre bani
din toate timpurile**

Traducere din limba engleză de
Adriana Trandafir

LITERA
București

CUPRINS

Introducere	13
Cuvânt-înainte	25
Omul care-și dorea aur	29
Cel mai bogat om din Babilon	39
Șapte leacuri pentru tămăduirea pungii ușoare	55
Fă cunoștință cu zeița norocului	81
Cele cinci legi ale aurului	101
Cămătarul din Babilon	119
Zidurile Babilonului	137
Negustorul de cămile din Babilon	143
Tăblițele de lut din Babilon	159
Cel mai norocos om din Babilon	175
O schiță istorică a Babilonului	199

CUVÂNT-ÎNAINTE

Proșperitatea noastră ca națiune depinde de proșperitatea financiară a fiecăruia dintre noi. Această carte vorbește despre succesele noastre personale, adică despre realizările care ne încununează abilitățile și eforturile. Pregătirea corespunzătoare este cheia succesului. Acțiunile noastre nu pot fi mai înțelepte decât gândurile noastre. Și gândurile noastre nu pot fi mai înțelepte decât înțelegerea noastră.

Această carte cu „remedii pentru pungi ușoare” a fost considerată un ghid de educație financiară. Într-adevăr, acesta este scopul său: să le ofere celor cu ambiții financiare mărețe o perspectivă despre cum să câștige bani, cum să-i păstreze și cum să-i înmulțească.

În paginile ce urmează vom călători în timp în Babilon, leagănul principiilor fundamentale ale lumii financiare pe care acum întreaga lume le cunoaște și le utilizează.

Autorul își dorește ca aceste pagini să le ofere cititorilor inspirație pentru a-și crește conturile din bancă și pentru a avea succese financiare mai mari, precum și soluții la problemele financiare personale despre care vorbesc atâția cititori pe tot teritoriul Statelor Unite.

Autorul profită de această ocazie pentru a-și exprima recunoștința față de patronii de companii care au distribuit aceste povești cu atâta generozitate prietenilor, rudelor, angajaților și asociaților. Nu există încurajare mai mare decât aceea venită din partea unor oameni pragmatici, fiindcă ei, la rândul lor, au urcat pe scara succesului aplicând exact principiile acestei cărți.

Babilonul a devenit cel mai bogat oraș din Antichitate pentru că cetățenii săi erau cei mai bogați oameni ai vremii. Apreciau valoarea banilor. Puneau în aplicare principii financiare solide pentru a obține bani, pentru a-i păstra și pentru a-i înmulți. Ei și-au asigurat lor înșiși ceea ce ne dorim cu toții... venituri pentru viitor.

G. S. C.

CEL MAI BOGAT OM DIN BABILON

OMUL CARE-ȘI DOREA AUR

Bansir, meșterul de care al Babilonului, era întru totul deznădăjduit. De unde stătea, pe zidul scund ce îi împrejmuia curtea, se uita cu tristețe la casa lui simplă și la atelierul fără acoperiș în care se afla un car pe jumătate terminat.

Soția lui apărea des în pragul ușii. Privirile pe care i le tot arunca îi aminteau că traista cu merinde era aproape goală și că ar trebui să fie la lucru, să ciocănească și să taie, să lustruiască și să vopsească, să întindă curelele de piele pe obezi, pregătind carul pentru a-l trimite clientului lui bogat, de la care să-și ia plata.

Și totuși, trupul lui gras și musculos se sprijinea amortit de perete. Minteă lui înceată se străduia răbdătoare cu o problemă pentru care nu găsea rezolvare. Soarele fierbinte de la tropice, obișnuit în valea Eufratului, îl ardea nemilos. Pe frunte i se formau broboane de sudoare care se

prelingeau neobservate și se pierdeau în jungla de păr de pe pieptul lui.

Dincolo de casa lui se vedeau zidurile înalte, terasate, care împrejmuiau palatul regelui. În apropiere, turnul pictat al Templului lui Bel despica văzduhul albastru. În umbra unei asemenea grandori se aflau căsuța lui simplă și multe altele, mai puțin ordonate și mai puțin îngrijite. Așa era Babilonul - un amestec de grandoare și mizerie, de bogăție strălucitoare și sărăcie lucie, cu case îngrămădite unele lângă altele fără vreun plan sau orânduire, apărute de zidurile orașului.

În spatele lui, dacă s-ar fi întors să se uite, ar fi văzut ca-rele zgomotoase ale bogaților care abia își făceau loc printre negustorii în sandale și cerșetorii în picioarele goale. Chiar și bogații erau nevoiți să se dea din calea cetelor de sclavi care cărau apă, aflați „în slujba regelui”, fiecare dintre ei purtând câte un burduf greu cu apă pe care să-l toarne peste grădinile suspendate.

Bansir era prea prins de problema lui ca să audă sau ca să asculte vacarmul amețitor al orașului aglomerat. Ceea ce l-a trezit din visare a fost zbârnâitul neașteptat al corzilor unei lire pe care o cunoștea. Se întoarse să se uite la chipul zâmbitor și sensibil al celui mai bun prieten al său - Kobbi, muzicianul.

- Fie ca Zeii să te binecuvânteze cu multă mărinimie, bu-nul meu prieten, începui Kobbi un salut elaborat. Da, se pare că au fost deja într-atât de darnici, încât nu mai ai nevoie să

trudești. Mă bucur alături de tine de buna ta soartă. Mai mult chiar, aș împărtăși-o cu tine. Rogu-te, din punga-ți care dă pe-afară, căci altfel acum ai trudi în prăvălia ta, culege doi shekeli și dă-mi-i cu împrumut până după ospățul boierilor de astă seară. Nu le vei simți lipsa până ți-i înapoiez.

- De-aș avea doi shekeli, răspunse Bansir înnegurat, nu i-aș putea da cu împrumut nimănui - nici măcar ție, cel mai bun dintre prietenii mei; căci ar fi averea mea, întrea-ga mea avere. Nimeni nu-și dă cu împrumut averea în-treagă, nici chiar celui mai bun prieten.

- Ce? exclamă Kobbi cu uluire. N-ai un shekel în pungă și stai ca statuia pe zid! De ce nu termini carul? De unde ai atunci bani pentru nobilele-ți poftte? Una ca asta nu-ți stă în fire, prietene. Unde-ți e vloga neostoită? Te supără ceva? Ți-au adus Zeii necazuri?

- Trebuie că este o urgie de la zei, aprobă Bansir. A în-ceput cu un vis, un vis fără noimă, în care credeam că sunt un om înstărit. De chimirul meu atârna o pungă frumoasă, grea de bani. Azvârleam shekelii cu slobozenie la cerșetori; aveam bani de argint cu care am luat podoabe femeii mele și tot ce am poftit pentru mine; aveam bani de aur care mi-au potolit neliniștea zilei de mâine și nu m-am temut să cheltui argintul. Un simțământ glorios de împă-care era în mine! N-ai fi recunoscut în mine pe tovarășul tău greu truditor. N-ai fi recunoscut-o nici pe femeia mea, cu chipul neted de cute și lucitor de bucurie. Era iarăși fecioara surâzătoare de la începuturile iubirii noastre.

— Într-adevăr, un vis frumos, comentă Kobbi, dar de ce asemenea simțăminte frumoase te-au făcut o statuie pe zid?

— Într-adevăr, de ce! Căci atunci când m-am trezit și mi-am amintit cât de goală e punga mea, m-a străbătut flacăra răzmeriței. Hai să vorbim amândoi despre asta, căci, cum zic marinarii, noi doi suntem în aceeași barcă. Când eram băieți, am mers împreună la preoți să învățăm înțelepciunea. Când eram feciori, am împărțit aceleași desfătări. Când eram oameni în toată firea, am rămas mereu prieteni apropiați. Am fost mereu mulțumiți. Am fost mulțumiți să trudim din greu și să ne cheltuim banii cum poftim. Am câștigat mulți bani în anii ce-au trecut, dar ca să cunoaștem bucuria ce-o aduce averea nu putem decât s-o visăm. Ah! Suntem oare altceva decât oi proaste? Trăim în cea mai bogată cetate din întreaga lume. Călătorii spun că nu-i altă cetate care să se măsoare cu ea în bogăție. Împrejurul nostru e plin de bogăție, dar noi nu suntem părtași la ea. După jumătate de viață de trudă, tu, cel mai bun dintre prietenii mei, ai punga goală și-mi spui: „Pot să împrumut de la tine niște mărunțiș, doi shekeli, până la ospățul boierilor din seara asta?” Și atunci, eu ce-ți răspund? Să-ți spun: „Iată punga mea; voi împărți cu drag ce-i într-înșă cu tine”? Nu. Recunosc că punga mea e la fel de goală ca a ta. Care e necazul? De ce nu putem să strângem argint și aur mai mult decât ne sunt trebuincioase pentru hrană și veșminte? Să ne gândim și la fiii noștri, continuă

Bansir, oare ei nu urmează calea taților lor? Trebuie oare ca ei și familiile lor și fiii lor și familiile fiilor lor să-și trăiască viața printre oameni încărcăți de aur și să se mulțumească, la fel ca noi, să se ospăteze cu lapte de capră înăcrit și cu terci?

— Niciodată, în toți anii noștri de prietenie, n-ai vorbit așa, Bansir, îi spuse Kobbi nedumerit.

— Niciodată, în toți anii noștri de prietenie, n-am gândit așa. Din creierii dimineții până când mă oprea întunericul, am trudit să fac cele mai bune care pe care le poate face un om, sperând în inima mea că într-o zi Zeii mă vor vedea vrednic și mă vor blagoslovi cu un mare belșug. Dar n-au făcut asta niciodată. Și abia acum văd că nici nu o vor face niciodată. Așa că-mi e tristă inima. Îmi doresc să fiu un om înstărit. Îmi doresc să am pământ și turme, să am veșminte bune și bani în pungă. Vreau să muncesc pentru toate acestea cu toată vlaga din oase, cu toată priceperea din mâini, cu toată istețimea din minte, dar vreau ca munca mea să fie răsplătită pe măsură. Care e necazul cu noi? Te întreb încă o dată! De ce nu putem să ne primim măsură cuvenită de lucruri bune pe care le au din plin aceia cu destul aur să le cumpere?

— Doar de-aș ști răspunsul! îi zise Kobbi. Nu sunt mai mulțumit decât tine. Câștigul adus de lira mea se duce repede. Adesea trebuie să fac planuri și viclesuguri pentru ca familia mea să nu facă foamea. Și în pieptul meu tânjesc după o liră destul de mare încât să poată cânta melodiile

ce-mi trec prin minte. Cu așa un instrument aş putea face muzică mai frumoasă decât a auzit vreodată însuși regele.

– Și ar trebui să ai o astfel de liră. Niciun om în întreg Babilonul n-ar putea-o face să cânte mai dulce; s-o facă să cânte atât de dulce, încât să-i încânte nu numai pe rege, ci chiar și pe zei. Dar cum ai putea face rost de ea când amândoi suntem la fel de săraci ca sclavii regelui? Auzi clopoțelul! Iată-i că vin.

Bansir arată cu degetul către șirul lung de cărăuși de apă transpirați, pe jumătate dezbrăcați, care urcau cu greu pe strada îngustă dinspre râu. Mărșăluiau câte cinci umăr lângă umăr, fiecare cocoșat sub câte un burduf greu de apă.

– Un exemplu bun de om e cel care îi conduce, spuse Kobbî, arătând spre purtătorul clopoțelului, care mergea în fruntea lor fără încărcătură. E lesne de văzut că era un om important în țara lui.

– Sunt multe exemple bune printre ei, aprobă Bansir; oameni la fel de buni ca noi. Bărbați înalți și blonzi din nord, bărbați negri și surâzători din sud, bărbați micuți și maronii din țările vecine. Toți mărșăluiesc laolaltă de la râu la grădini, înainte și înapoi, zi după zi, an după an. Niciun strop de fericire la care să năzuiască. Paturi de paie în care să doarmă - terci din care să mănânce. Fie-ți milă de amărății ăștia, Kobbî!

– Îmi e milă de ei. Dar fă-mă să înțeleg cum de suntem noi doar puțin mai bine decât ei, chiar dacă ne numim oameni liberi.

– Acesta este adevărul, Kobbî, oricât ar fi de neplăcut. Nu ne dorim să trăim an după an o viață de sclav. Muncă, muncă, muncă! Fără să ajungem nicăieri.

– N-am putea afla cum au dobândit alții aur și să facem asemenea lor? Întrebă Kobbî.

– Poate că există vreun secret pe care l-am putea găsi dacă am căuta la cei ce știi, răspunse Bansir pe gânduri.

– Chiar astăzi, sugerează Kobbî, am trecut pe lângă vechiul nostru prieten, Arkad, care mergea în carul lui de aur. Trebuie să spun că nu s-a uitat peste capul meu umil așa cum s-ar crede îndreptățiti mulți asemenea lui. Ci mi-a făcut cu mâna, ca toți cei ce priveau să vadă că-l salută zâmbind prietenește pe Kobbî, muzicianul.

– Se spune că este cel mai bogat om din tot Babilonul, cugetă Bansir.

– Atât de bogat, încât se zvonește că regele îi cere ajutorul când nu-i ajunge aurul din vistierie, răspunse Kobbî.

– Atât de bogat, îl întrerupse Bansir, încât mă tem că dacă l-aș întâlni în întunericul nopții m-aș putea trezi cu mâna pe chimirul lui burdușit.

– Aiurea, îl contrazise Kobbî, averea unui om nu stă în chimirul pe care îl poartă. Punga burdușită se golește repede dacă nu curge râul de aur înapoi în ea. Arkad are un venit care îi ține punga mereu plină, oricât ar avea mâna de largă.

– Venitul, ăsta e necazul! interveni Bansir. Îmi doresc un venit care să curgă în punga mea și când stau pe zidul cetății, și când călătoresc pe târâmurii îndepărtate. Arkad trebuie să știe cum poate un om să-și facă un venit. Găsești că ar putea lămurii asta și unei minți încete ca a mea?

– Socotesc că i-a dat învățătura mai departe fiului lui, Nomasir, îi răspunse Kobbi. Așa-i că acesta s-a dus la Ninive și a devenit, după cum se spune prin han, fără ajutorul tatălui său, unul dintre cei mai bogați oameni din acea cetate?

– Kobbi, îmi aduci un gând rar, spuse Bansir, cu o lumină nouă în ochi. Nu mă costă nimic să-i cer sfaturi înțelepte unui prieten bun, iar Arkad mi-a fost mereu un prieten bun. Și ce dacă pungile noastre sunt la fel de goale cum era cuibul șoimului acum un an. Să nu lăsăm asta să ne oprească. Am ostenit să trăim în mijlocul aurului și să fim lipsiți de el. Ne dorim să devenim oameni înstăriți. Hai să mergem la Arkad și să-l întrebăm cum putem și noi să dobândim venituri.

– Spui vorbe de duh, Bansir. Aduci minții mele o înțelegere nouă. Mă faci să văd motivul pentru care noi n-am avut niciodată avere. Fiindcă niciodată n-am căutat s-o avem. Tu ai trudit răbdător să faci cele mai trainice care din Babilon. Ți-ai închinat toate puterile acestui scop. Așa că ai reușit. Eu am trudit să fiu un cântăreț bun din liră. Și la asta am reușit. Acolo unde ne-am închinat toate puterile am reușit. Zeii au fost mulțumiți și ne-au lăsat să

continuăm la fel. Acum, în sfârșit, vedem o lumină ce strălucește ca soarele la răsărit. Această lumină ne cere să învățăm mai mult, ca să prosperăm mai mult. Cu această nouă înțelegere vom găsi căi onorabile să ne îndeplinim dorințele.

– Hai să mergem la Arkad chiar astăzi, se grăbi Bansir. Și hai să-i chemăm și pe alți prieteni din copilărie, care s-au descurcat în viață la fel de prost ca noi, ca să se împărtășească și ei din înțelepciunea lui.

– Mereu ai avut mare grijă de prietenii tăi, Bansir. De aceea ai mulți prieteni. Va fi precum spui. Vom merge astăzi și îi vom lua cu noi.